

ikke den Ret, der i Amerika er Grundlaget for alle Rettigheder: den politiske Stemmeret. Hun gav derpaa Ordet til den Kvinde, der i over 20 Aar havde staaet i Spidsen for den amerikanske Stemmeretsforening, Mrs. Elisabeth Cady Stanton, der efter at være bleven hilset med Jubel af Forsamlingen holdt Velkomsttalen.

Mrs. Stanton dvælede først ved Kvindesagens Udvikling i de forløbne 40 Aar og udtalte dernæst sin Glæde over, at der til denne Festdag havde samlet sig Repræsentanter fra næsten alle Unionens Stater samt fra Storbritannien, Frankrig, Finland, Italien, Sverrig, Indien, Danmark og Norge. Det havde været Skik hvert 10de Aar at foranstalte et Møde af samtlige Stemmeretsforeninger, men denne Gang havde man besluttet at udvide Kredsen til alle kvindelige Reformforeninger saa vel i den gamle som i den nye Verden.

Allerede for 4 Aar siden var i Liverpool Spørgsmaalet om et internationalt Møde blevet rejst og havde mødt megen Tilslutning. Det var efter adskillig Drøftelse blevet fastslaaet, at Amerika skulde være Mødestedet, man havde haft et herkulisk Arbejde med Brevvexling o. s. v., men det havde været en Glæde at tage Del deri. Og det var en Glæde nu at byde saa mange ædle Kvinder velkommen her. „Og alle ville vi komme til at nyde godt af den mere omfattende Interesse, de mere fordomsfri Anskuelser, som Forbindelse med andre Lande nødvendig maa medføre. Verden er mit Fædreland, og alle Mennesker mine Landsmænd, dette er en Sætning, som aldrig kan gjentages ofte nok. Idet vi her byde de andre Landes Repræsentanter velkomne, betragte vi dem ingenlunde som fremmede og Udlændinge, thi Kvinder af alle Folk forenes i Følelsen af den Uret, Samfundet har begaaet imod dem, af Haabet om bedre Tilstande, af Viljen til at arbejde for Opnaaelsen af disse og i Taknemligheden over, hvad der allerede er opnaaet“. — I den offentlige Mening er en stor Forandring foregaaet. Bevægelsens Forkæmpere, der i lange Aar blev forfulgte og spottede, som Venner beklagede, og Fjender bagtalte, som man tordnede imod fra Prædikestolene og tegnede Vrængbilleder af i Pressen, kunde med god Grund lykønske sig til den Omvæltning i det almindelige Omdømme, som denne glimrende Forsamling af Kvinder fra begge Halvkugler var et Vidnesbyrd om. Endnu for 30 Aar siden hørtes aldrig Kvindernes Stemmer ved offentlige Møder, selv hvor de vigtigste Samfundsspørgsmaal afhandledes. Længere tilbage, for et halvt hundrede Aar siden, var den amerikanske Kvinde livegen; hendes Ret over sin Person og Ejendom stod under en Faders og Ægtemands ubegrænsede Raadighed. Kvinderne var udelukkede fra lærde Skoler og Universiteter, fra Embeder og andre selvstændige Stillinger, fik paa Industriens Omraade den lavest mulige Arbejdsløn og savnede al Anledning til at faa deres Evner uddannede. Hvad der var endnu værre, de forstod ikke selv deres Betydning som Led i Civilisationen; de ansaa Selvfornægtelse for en langt større Dyd end Selvudvikling. Intet var den Gang mere almindeligt end at se Sønnerne i en Familie opdragne med al mulig Omhu, medens Døtrene forblev i Uvidenhed, at se Mænd, der med Lethed færdedes i de højere Kredse, medens deres Hustruer ikke kunde vise sig der. Nu derimod havde selv en gift Kvinde Raadighed over sin Person og Ejendom,